

İnsanın İçinde Bırakılan Yaralar

– ÜSTAD KENAN KUZUCU · 20 Mayıs 2026

ÜSTAD KENAN KUZUCU DİYORKİ

Hayat bazen insanın karşısına öyle insanlar çıkarır ki, insan onların gerçek yüzünü gördüğü gün kendi içindeki birçok şeyin öldüğünü hisseder. Çünkü bazı insanlar sadece bir insanı üzmez... Bir insanın hayata olan güvenini kırar, insanlara olan inancını yok eder, gecelerini zehir eder, ruhunu sessizce tüketir. Ve insan bir süre sonra sadece karşısındaki insanlardan değil, kendi hislerinden bile korkmaya başlar.

İnsan doğası gereği güvenmek ister. Samimiyet görmek ister. İçten bir dostluk, gerçek bir kardeşlik arar. Çünkü herkes kalbinin bir köşesinde gerçekten anlaşılmayı bekler. Fakat hayatın en ağır tarafı şudur; herkes sizin gibi değildir. Siz birine dürüst yaklaşsınız ama o insan size hesaplarla yaklaşır. Siz sadakat gösterirsiniz ama o insan çıkarı kadar yanınızda kalır. Siz kardeşlik sanırsınız, o ise sizi kullanacağı bir fırsat olarak görür.

İşte insanın ruhunu yoran da budur. Çünkü temiz kalpli insanlar kötülüğü ilk başta anlayamaz. İnsan herkesi kendi vicdaniyla ölçer. Oysa bazı insanların içinde vicdan diye bir şey kalmamıştır. Onlar için dostluk da çıkar üzerinedir, sevgi de menfaat üzerinedir, yakınlık da ihtiyaç bitene kadardır. İşleri düştüğünde gelirler, işleri bittiğinde ise sizi hiç tanıımıyormuş gibi davranırlar.

Bir insanın hayatında yaşadığı en ağır şeylerden biri ihanettir. Çünkü ihanet sadece bir olay değildir. İhanet insanın ruhuna işleyen bir zehirdir. Günler geçer, aylar geçer, yıllar geçer ama insanın içinde bıraktığı kırgınlık kolay kolay silinmez. İnsan bazen geceleri uyuyamaz hale gelir. Sessizlik çöker odanın içine ama insanın kafasının içindeki düşünceler susmaz. Geçmişte yaşanan her şey tekrar tekrar zihninde dönmeye başlar. Söylenen sözler, yapılan haksızlıklar, edilen yalanlar insanın içinde yankılanır durur.

İnsan bazen kendine şu soruyu sorar:

“Ben bunu hak edecek ne yaptım?”

İşte insanı asıl yoran da bu sorudur. Çünkü vicdanlı insan kötülüğü anlamakta zorlanır. Kendi gibi olmayan insanları anlamakta zorlanır. Bir insanın nasıl bu kadar sahte olabileceğini, nasıl bu kadar rahat yalan söyleyebileceğini, nasıl hiç utanmadan ihanet edebileceğini aklı almaz.

Bazı insanlar vardır; sizin iyi niyetinizi zayıflık sanar. Sessizliğinizi korkaklık sanar. Sabrınızı aptallık sanar. Oysa insan bazen sadece kırmamak için susar. Savaşmamak için geri çekilir. Çünkü vicdan taşıyan insan her kavganın içinde olmak istemez. Ama kötü insanlar bunu fırsat bilir. Siz sustukça üzerinize gelirler. Siz iyi davrandıkça daha fazla zarar verirler.

İnsan bir süre sonra yaşadığı şeylerin ağırlığı altında ezilmeye başlar. Eskiden keyif aldığı şeylerden tat alamaz hale gelir. Gülse bile içten değildir artık. Çünkü ruhu yorulmuştur. İnsan ruhu yorulduğunda dünya da değişir. Aynı sokaklar bile farklı görünmeye başlar. Aynı insanlar bile yabancı gelir. Çünkü insanın iç huzuru bozulduğunda hiçbir şey eskisi gibi kalmaz.

Bazı geceler insan yalnız kaldığında içindeki bütün kırgınlıklar yeniden ortaya çıkar. İnsan dışarıdan güçlü görünür ama içinde sessizce dağılmaktadır. Ve en kötüsü de şudur; bunu kimse fark etmez. İnsan bazen kalabalıkların içinde bile yalnız hisseder kendini. Çünkü etrafında çok insan olsa bile gerçekten güvenebileceği kimsenin olmadığını düşünür.

Hayatta insanı en çok yoran şeylerden biri de verdiği değer karşılığını görememektir. Bir insan için elinden gelen her şeyi yaparsın. Yanında olursun, destek olursun, derdini dinlersin, kötü gününde bırakmazsın ama gün gelir o insan seni en ağır şekilde yaralar. İşte o zaman insan sadece karşısındaki kişiye değil, kendi iyi niyetine de kırılır.

Bazı insanların karakteri bozuk olduğu için onlar hiçbir zaman değişmez. Siz ne kadar iyi davranırsanız davranın, yine de size zarar verirler. Çünkü kötülük bazı insanların ruhuna işlemiştir. Onlar insanları kullanmayı alışkanlık haline getirmiştir. Ve böyle insanların yanında duran herkes bir süre sonra yorulur.

İnsan bazen geçmişte tanıdığı insanları düşünürken kendi kendine şaşırır. "Ben bu insanı nasıl fark edemedim?" diye düşünür. Çünkü gerçek yüzler çoğu zaman geç ortaya çıkar. Bazı insanlar yıllarca rol yapabilir. Yıllarca samimi gibi davranabilir. Ama çıkarları bittiği anda içlerindeki gerçek karakter ortaya çıkar.

İşte insanın güven duygusu da tam burada kırılır. Çünkü bir kez kandırılan insan, ikinci kez aynı cesaretle güvenemez. Artık herkese şüpheyle yaklaşmaya başlar. İnsanların sözlerini değil, niyetlerini sorgular. Çünkü yaşadığı acılar ona pahalı dersler vermiştir.

Hayatta bazı insanlar sizin düşmenizi ister. Başarısız olmanız onları mutlu eder. Siz mutsuz oldukça içten içe rahatlarlar. Çünkü kıskançlık insanın içini çürüten en büyük karanlıklardan biridir. Bazı insanlar kendi hayatını düzeltmek yerine başkasının hayatını bozmayı seçer. İşte bu yüzden bazı insanlar insanın huzurunu çalar.

İnsan bazen öyle yorulur ki artık hiçbir şey hissetmek istemez. Çünkü sürekli hayal kırıklığı yaşamak insanın ruhunu tüketir. Sürekli yanlış insanlara denk gelmek insanı insanlardan uzaklaştırır. Ve insan bir süre sonra yalnızlığı tercih etmeye başlar. Çünkü yalnızlık bazen sahte insanlardan daha huzurludur.

Bazı yaralar vardır ki görünmez ama insanın içini her gün biraz daha kanatır. İnsan normal görünmeye

çalışır ama içinde büyük bir savaş veriyordur. Çünkü bazı acılar anlatılmaz, sadece yaşanır. Ve o acıyı yaşamayan kimse insanın ne hissettiğini gerçekten anlayamaz.

İnsan zamanla şunu öğreniyor:

Herkesi kurtarmaya çalışmak insanı tüketiyor. Sürekli fedakârlık yapmak insanı yoruyor. Çünkü bazı insanlar sizin verdiğiniz değeri anlamıyor. Ne yaparsanız yapın yine de kıymet bilmiyorlar. İşte o zaman insan kendi değerini sorgulamaya başlıyor.

Ama insanın yaptığı iyilik hiçbir zaman değersiz değildir. Çünkü kötü insanların nankör olması, iyi insanların değerini azaltmaz. Aksine, onların ne kadar karanlık olduğunu gösterir. Çünkü vicdanını kaybetmiş insan hiçbir şeyin kıymetini bilemez.

Bir insanın iç huzuru bozulduğunda hayatı da değişir. Sabah uyandığında içinde ağırlık hisseder. İnsanlarla konuşmak istemez. Kalabalıklar yorucu gelmeye başlar. Çünkü insan artık sürekli kendini koruma halinde yaşamaktadır. Yeni tanıştığı herkesten çekinir. Kimsenin gerçek yüzünü hemen göremeyeceğini bildiği için temkinli davranır.

Hayatta bazı insanlar sizin sessizliğinizi yanlış anlar. Siz konuşmadığınız için kazandıklarını sanarlar. Oysa insan bazen tartışmaktan değil, yorulmaktan susar. Çünkü bazı karakterlerle mücadele etmek insanın enerjisini tüketir. Ve insan bir süre sonra bazı insanlara cevap vermenin bile gereksiz olduğunu anlar.

Zaman geçtikçe insan değişir. Eskisi kadar saf olmaz. Eskisi kadar kolay inanmaz. Çünkü hayat ona herkese güvenmemesi gerektiğini öğretmiştir. Ve insan yaşadığı her acıyla biraz daha içine kapanır.

Ama ne olursa olsun insan tamamen kötü olmamalıdır. Çünkü başkasının yaptığı kötülük yüzünden kendi karakterini kaybetmek, insanın kendine yapacağı en büyük ihanettir. İnsan yaşadığı her şeye rağmen içindeki insanlığı koruyabilmelidir. Çünkü gerçek güç budur.

Bazı insanlar size sadece zarar verir ama farkında olmadan sizi güçlendirir de... Çünkü insan yaşadığı acılar sayesinde kimlere güvenmemesi gerektiğini öğrenir. Kimlerin gerçek olduğunu, kimlerin sadece rol yaptığını zamanla anlar.

Ve bir gün gelir...

İnsan artık eskisi kadar kırılmamaya başlar. Çünkü beklentilerini azaltmıştır. Herkese aynı değeri vermemeyi öğrenmiştir. Ve en önemlisi; kendi huzurunun değerini anlamıştır.

Hayatta insanın sahip olduğu en değerli şey huzurdur. Para kaybedilir geri kazanılır. İnsan kaybedilir yerine yenisi gelir. Ama kaybedilen iç huzuru kolay kolay geri dönmez. İşte bu yüzden insan ruhunu yoran insanlardan uzak durmalıdır.

Bazı insanlar hayatınıza ders vermek için girer. Başta bunu anlamazsınız ama zaman geçtikçe onların size ne öğrettiğini fark edersiniz. Kimi size güvenmemeyi öğretir, kimi sabretmeyi öğretir, kimi de kendi değerini öğretir.

Ve insan sonunda şunu anlar:

Hiç kimse için kendini tüketmeye değmez. Çünkü bazı insanlar ne yaparsanız yapın değişmeyecek. Siz kendinizi parçalarsınız ama onlar yine aynı kalır.

İnsan bazen geçmişine dönüp baktığında en çok verdiği emeğe üzülür. Boşa harcadığı zamana üzülür. Yanlış insanlara duyduğu güvene üzülür. Çünkü insan aslında kaybettiği insanlara değil, kaybettiği huzura üzülür.

Fakat hayatın en büyük gerçeği şudur:

Zaman herkesi ortaya çıkarır. Kim gerçekmiş, kim sahteymiş bir gün mutlaka belli olur. Bugün size zarar veren insanlar belki güçlü görünür ama hayat bir gün herkese yaptığını yaşatır.

Ve insan ne yaşarsa yaşasın şunu unutmamalıdır:

Bir insanın yaptığı kötülük sizin değerini azaltmaz. Çünkü çamur güneşi kirletemez. Temiz kalpli insanlar çok yara alır belki ama yine de vicdanlarıyla ayakta kalırlar.

İşte gerçek güç de budur...

Kötülüğün içinde bile insan kalabilmek...

İnsan bazen hayatın içinde yürürken kendi yorgunluğunu bile fark edemez. Çünkü yaşadığı acılar artık onun bir parçası haline gelmiştir. İçinde taşıdığı kırgınlıklar öyle büyümüştür ki, bir süre sonra insan nefes alırken bile ağırlığını hisseder. Sabah gözünü açar ama içindeki karanlık gece boyunca hiç dağılmamıştır. Çünkü bazı insanların bıraktığı iz sadece bir anlık değildir; insanın bütün yaşamına yayılan sessiz bir çöküştür.

Bazı insanlar hayatınıza girer ve size dünyanın ne kadar kirlenmiş olduğunu gösterir. İlk başta onların gerçek yüzünü anlayamazsınız. Çünkü insan sevdiği insanın kötü olabileceğine ihtimal vermek istemez. Kalbi temiz olan insan sürekli bir bahane bulur. "Belki yanlış anladım..." der. "Belki kötü niyeti yoktur..." der. Ama zaman geçtikçe gerçekler insanın yüzüne tokat gibi çarpar. Ve insan en sonunda şunu anlar: Bazı insanlar gerçekten kötüdür.

İşte bunu kabul etmek insanın içini parçalar. Çünkü insan bazen kaybettiği kişiye değil, o kişi hakkında kurduğu hayallere üzülür. Verdiği değere üzülür. Harcadığı yıllara üzülür. Bir insan için uykusuz kaldığı gecelere üzülür. Çünkü bazı insanlar sizin sevginizi hak etmediği halde siz yine de onlara bütün

kalbinizle inanmışsınızdır.

Hayatta insanı en çok tüketen şeylerden biri sürekli güçlü görünmek zorunda kalmaktır. İnsan bazen sadece bir omuz ister. Gerçekten dinleyecek bir insan ister. Ama öyle bir zamanda yaşıyoruz ki herkes konuşuyor, kimse gerçekten anlamıyor. İnsan içindeki yangını anlatmak istiyor ama karşısındaki insanların çoğu sadece kendi çıkarını düşünüyor.

Bu yüzden insan zamanla sessizleşiyor. Çünkü anlatmanın bile faydasız olduğunu düşünüyor. Herkesin içinde başka bir yüz taşıdığı bir dünyada insan artık kimseye kolay kolay güvenemiyor. Çünkü yaşadığı her ihanet, içinde yeni bir korku bırakıyor.

Bazı insanlar sizin hayatınıza sadece zarar vermek için gelmiş gibidir. Sürekli moralinizi düşürürler. Sürekli enerjinizi tüketirler. Sizin huzurunuzu bozmaktan beslenirler. Ve en kötüsü de şudur; bunu yaparken kendilerini haklı göstermeye çalışırlar. İşte insanı asıl yoran budur. Hem zarar verirler hem de suçlu gibi sizi hissettirirler.

İnsan bazen kendini suçlamaktan yorulur. Çünkü vicdanlı insanlar yaşadıkları her olayda önce kendilerini sorgular. "Ben nerede yanlış yaptım?" diye düşünürler. Oysa bazı insanların karakteri bozuktur ve siz ne yaparsanız yapın yine de size zarar verirler. Çünkü onların içindeki karanlık sizin iyiliğinizle değişmez.

Bir insanın psikolojisi bozulduğunda bunu herkes anlamaz. İnsan dışarıdan normal görünür ama içten içe çökmüştür. Gülümser ama o gülümsemenin altında büyük bir yorgunluk vardır. Konuşur ama aslında kimseye gerçek anlamda bağ kuramamaktadır. Çünkü ruhu yorulan insanın hayata bakışı değişir.

Bazı geceler insan geçmişte yaşadığı her şeyi tekrar tekrar düşünür. Kimlerin gerçek olduğunu, kimlerin sadece rol yaptığını anlamaya çalışır. Ve sonunda fark eder ki; bazı insanlar sadece ihtiyaç duydukları sürece yanında olmuşlardır. Menfaatleri bittiği anda ise sizi yarı yolda bırakmışlardır.

İşte o an insanın içindeki güven duygusu tamamen kırılır. Çünkü insan bir kez sırtından vuruldu mu, bir daha eskisi gibi saf olamaz. Artık herkese temkinli yaklaşır. İnsanların söylediklerinden çok davranışlarına bakar. Çünkü sözlerin değil, karakterin gerçek olduğunu öğrenmiştir.

Hayatta bazı insanlar sizi kıskandığı için size zarar verir. Çünkü sizin mutlu olmanız onları rahatsız eder. Siz bir şey başardığınızda bunu kutlamak yerine küçümsemeye çalışırlar. Çünkü kendi eksiklikleriyle yüzleşmek yerine başkasının huzurunu bozmayı seçerler.

İnsan bazen böyle insanlardan dolayı kendi ışığını bile söndürmeye başlar. Sessizleşir. Geri çekilir. Kendini göstermemeye çalışır. Çünkü sürekli yara alan insan, zamanla kendini korumak için kabuğuna çekilir.

Ama insan ne kadar içine kapanırsa kapansın, içinde yine de küçücük bir umut taşır. Çünkü insan tamamen karanlıkta yaşayamıyor. İçinde hâlâ gerçek dostluklara, gerçek insanlara dair bir özlem taşıyor. İşte bu yüzden insan bazen tekrar güvenmek istiyor ama geçmişin izleri buna engel oluyor.

Bazı yaralar gerçekten kapanmıyor. İnsan sadece onlarla yaşamayı öğreniyor. Çünkü bazı insanların yaptığı kötülük unutulacak gibi değil. İnsan yıllar geçse bile yaşadığı şeyleri hatırlayınca içinin sızladığını hissediyor. Ve o acı bazen bir şarkıda, bazen bir sokakta, bazen bir kelimedede yeniden ortaya çıkıyor.

Hayatta en zor şeylerden biri de insanın kendi eski halini özlemesidir. Eskiden daha huzurlu olduğunu fark etmek insanı daha çok yaralar. Çünkü insan değişmek istemezdi aslında. Hayat onu değiştirdi. İnsanlara duyduğu güven azaldı. İçindeki saflık azaldı. Her şeyden önce insanın içindeki o rahatlık kayboldu.

Şimdi ise insan sürekli düşünerek yaşıyor. Sürekli dikkat ederek konuşuyor. Çünkü yaşadığı acılar ona pahalı dersler verdi. Ve insan bir süre sonra anlıyor ki; herkes sizin kalbiniz kadar temiz değil.

Bazı insanlar sizi kullanır, sonra da sizi suçlu gibi gösterir. Verdikleri zarar yetmezmiş gibi bir de kendilerini mağdur göstermeye çalışırlar. İşte böyle insanlar insanın ruhunu kirletir. Çünkü insan hem yaşadığı acıyla uğraşır hem de haksız yere suçlanmanın ağırlığını taşır.

İnsan bazen sadece huzurlu bir hayat istemiştir. Kimseye kötülük etmeden yaşamak istemiştir. Ama karşısına çıkan insanlar yüzünden kendi iç dünyasını kaybetmiştir. Çünkü bazı insanlar gittikleri yere huzur değil, karanlık taşır.

Ve insan zamanla şunu öğreniyor:

Herkese kalbini açmamak gerekiyor. Çünkü herkes dost görünse de herkes dost olmuyor. Bazıları sadece sizi kullanacağı zamanı bekliyor.

İnsan en çok da buna üzülüyor zaten...

Yanlış insanlara duyduğu güvene...

Hak etmeyen insanlara verdiği değere...

Kendi ruhunu yıpratmak kadar yaptığı fedakârlıklara...

Ama hayat insana ağır da olsa gerçekleri öğretiyor. İnsan zamanla kendi değerini anlamaya başlıyor. Kimsenin sevgisi için kendini tüketmemesi gerektiğini öğreniyor. Çünkü bazı insanlar ne yaparsanız yapın değişmiyor.

Bir insanın kendini toparlaması kolay olmuyor. Yaşadığı acılar bazen yıllarca peşini bırakmıyor. Ama yine

de insan ayağa kalkmayı öğreniyor. Çünkü hayat devam ediyor. İnsan nefes aldığı sürece yeniden güçlenmek zorunda kalıyor.

Ve bir gün geliyor...

İnsan artık eskisi kadar kırılmıyor. Çünkü beklentilerini azaltıyor. Herkese aynı değeri vermiyor. İnsanları olduğu gibi görmeye başlıyor. İşte o gün insan biraz daha özgürleşiyor.

Çünkü insanın gerçek huzuru, herkesi mutlu etmeye çalışmayı bıraktığı yerde başlıyor.

Bazı insanlar hayatınızdan çıktığında canınız yanıyor ama zaman geçtikçe aslında sizi tüketen şeyin onların varlığı olduğunu anlıyorsunuz. Çünkü bazı insanlar yokluklarıyla değil, varlıklarıyla zarar verir.

İnsan bazen kaybettiği şeyin insan olmadığını fark ediyor...

Kaybettiği şey sadece bir hayalmiş. Kendi kafasında büyüttüğü sahte bir güvenmiş.

Ve insan bunu anladığında içinde büyük bir sessizlik oluşuyor. Çünkü artık kimseye eskisi kadar bağlanmak istemiyor. Kimse için kendi huzurundan vazgeçmek istemiyor.

Hayat insana şunu öğretiyor:

İnsan herkesi kurtaramaz...

Herkesi değiştiremez...

Ve herkesi mutlu edemez...

Bazı insanlar karanlığı seçmiştir. Siz ne kadar ışık olmaya çalışırsanız çalışın yine de değişmezler.

Bu yüzden insan artık kendi ruhunu korumayı öğrenmelidir. Çünkü bu dünyada en zor şeylerden biri temiz kalabilmektir. Kötülük görmek insanı sertleştirir ama vicdanını kaybetmeden yaşamak gerçek güçtür.

Ve insan ne yaşarsa yaşasın sonunda şunu anlıyor:

Hiç kimse sizin iç huzurunuzdan daha değerli değildir...

ÜSTAD KENAN KUZUCU DER Kİ:

“Hayatta herkes yanına insan diye gelir ama herkes insan kalamaz...

Kimi yüzünde tebessüm taşır, içinde ihanet saklar.

Kimi dost gibi sarılır ama ruhunu sessizce zehirler.

İnsan bazen düşmanı değil, yanlış insanlara verdiği değerle kaybeder.

Ama unutma...

Seni en çok yoran insanlar, aslında sana insanları öğretmek için karşına çıkar.

Çünkü hayatın en ağır dersleri, en güvendiğin ellerden gelir.

Ve insan en sonunda şunu öğrenir;

Kalbini herkese açmayacaksın,

Vicdanını herkese anlatmayacaksın,

İyiliğini herkesle paylaşmayacaksın...

Çünkü bazı insanlar sevgiyi anlamaz,

Bazıları sadakati bilmez,

Bazıları ise sadece işine geldiği kadar insan olur.

Ama ne yaşarsan yaşa, içindeki insanlığı öldürme...

Çünkü bu dünyada en büyük güç;

Kötülüğün ortasında bile temiz kalabilmektir..."

ÜSTAD KENAN KUZUCU